

Diagnos: *Nostalgia*

Rebecka Jonsson
Konstfack - University of Arts,
Crafts and Design
Kandidatprogrammet Textil
Examensarbete våren 2022
Projekthandledare: Elsa Chartin,
Ulrika Mårtensson Hanje
Texthandledare: Michell Zethson

Jag har varit med om dig

Jag kan aldrig förlora dig

Jaques Werup

*Så länge jag kan minnas har jag suttit uppkrupen i
fönsternischen i mitt barndomsrum på Gotland. Det är natt.
Det är sommar och dimman börjar rulla in över de
kringliggande åkrarna och betesmarkerna. Otaliga är de gånger
då jag med en tyngd över bröstet tänkt på den tid som
passerat. På alla somrar som varit. Förväntan och
förgänglighet. Det är samma obehagskänsla som när du faller
innan du somnar. Du vill stanna kvar i det som gör ont. Som
om smärtan säkerställer mina minnen. Som om smärtan är något
jag kan ta i, kännas vid. Så länge smärtan finns kvar i mitt
bröst så lever minnena inuti mig.*

Innehållsförteckning

Inledning.....	5
Nostalgia	6
Skänker denna mig glädje?	8
Shibari	9
Konstens & vävens röda varp	11
Den svarta fanan över levt liv	12
Melankoli	14
”I Do, I Undo, I Redo”	16
Hur det slutade	18
Källförteckning	19

Inledning

Nostalgin har länge fascinerat mig. Det är en återkommande, stark och för mig melankolisk känsla som jag är intresserad av. Hur fungerar den och vad gör den med mig? Framförallt: Varför blir jag allt som oftast nostalgisk över just svåra polära perioder i mitt liv som jag dessutom idealiserar? Varför har jag svårt att släppa taget om just dessa?

Niclas Schiöler förklarar att en dikt kan ses som ett känslokoncentrat med förmågan att sammanfatta mycket med få medel (Almegård 2016). Jag vill ta vara på dikten och det skrivna ordet som både form och uttryck. Kan jag lyfta fram essensen av mina känslor kring nostalgi i en konstnärlig gestaltning som har relevans för min omgivning? En gestaltning likt en materialiserad dikt?

Jag har en massa minnen som jag romantiserar. Det finns sjukdom som jag målar i starka vackra färger istället för svart och blodrött.

Malin Axelsson tar upp litteraturen och fiktionen som ett möjligt medel för att få stanna kvar i minnena och nostalgin (Almegård 2021). Minnet är bristfälligt och i likhet med nostalgin väljer vi omedvetet ut delar ur våra minnen att bli nostalgiska över. Vi kan inte förlita oss på att det är sanningen vi minns och där finns något som tilltalar mig. Den romantiserade bilden är oftast rosenskimrande, men i verkligheten fanns där också mörkare delar. När jag går tillbaka till gamla dagböcker inser jag fort att just svärtan var mycket mer närvarande än vad nostalgin låtit mig tro.

Jag vill använda mig av mitt egna skrivande, poesin och skapandet som medel för att berätta om min version av sanningen. Finns det en mening i att försöka förstå livet så som det verkligen var eller blir fantasin verklig i nostalgins händer? Detta arbete ger mig

möjligheten att stanna upp i nostalgin och undersöka vad jag minns men även att undersöka vart jag befinner mig idag. Syna utrymmet mellan då och nu.

Det är så mjukt och skört. Förstört, raserat, ånkrat och förlorat.

När jag hänger mig åt nostalgins beska sötma så faller jag ofta ner i en ond spiral där jag slits bort ifrån nuet. Det har länge varit en plats som slukar mig, där bilderna och memorabilier hopar sig över mig. För alla är inte nostalgin per automatik melankolisk men för mig är den det. Den är även bitterljuv nästintill tyngdlös, förgänglig och samtidigt påtaglig och kroppslig. Här får jag möjlighet att stanna där och undersöka dess intrikata natur och hur den kopplas samman med melankolin.

Nostalgia

- vemodig men njutningsfylld längtan hem eller tillbaka till ngt förlorat särsk. om längtan till vissa miljöer. HIST.: sedan 1958; 1769 i bet. 'hemlängtan'; till grek. *nostos* 'hemkomst' och *algos* 'smärta'; (Nationalencyklopedin: Nostalgia)

Jag har läst författaren och idéhistorikern Karin Johannissons bok *Nostalgia: en känslas Historia* och där berättar hon att ordet nostalgia myntades år 1678 av läkarstudenten Johannes Hofer (2001:11). Diagnosen innebar att soldater i krig som var långt hemifrån insjuknade i en desperat längtan efter hemlandet, symptomen på denna längtan var till exempel apati, sömnlöshet, hallucinationer och suicidala tankar. Sjukdomen nostalgia var den tredje vanligaste dödsorsaken jämte tyfus och skörbjugg. Läkaren Leopold von Auenbrugger (1722-1809) utvecklade perkussion som metod för att diagnostisera nostalgia; detta innebar att läkaren knackade lätt på patientens bröstorg. "En läkare upptäckte vid en serie obduktioner av dödliga nostalgifall att hjärtat ofta var

sammandraget och 'liksom hopsnörpt' [---] Protokollen är brutalt närgångna, ett slags resor genom kollapsade inre landskap" (Johannisson 2001:63).

Jag läser om nostalgins födelse som ord, om soldaterna vars hemlängtan sakta åt upp dem inifrån. Nostalgi som sjukdom. När jag själv undersöker ämnet så närmar jag mig destruktiva drag. Att vara i det gör mig sakta sjuk. Jag känner hur det kommer krypande. Läser gamla texter, gamla kärleksbrev, stirrar mig blind på gamla fotografier. Att vara i nostalgin. Att insjukna i nostalgin. Jag är varken soldat eller drabbad av hemlängtan. Jag sörjer sjukdom med sjukdom. Det blir som en dålig spiral. Jag försöker läka. Eller försöker jag ens läka?

Johannisson förklarar den nutida nostalgin som "den förflutna verkligheten speglad genom den samtida" (2001:10). Nostalgin handlar om självupplevda minnen där vi sällar bort de negativa. Nostalgin blir starkare när framtiden känns oviss såsom den exempelvis kan göra för en student i slutskedet av dens utbildning.

Desperationen tycks inte bara representera längtan till barndomshuset, utan till ett annat liv, en bättre värld, ibland om längtan efter döden själv. Hemlängtan kan i sin mest aggressiva form ses som ett slags nedmontering och upplösning av jaget. (Johannisson 2001:63)

Nostalgin förvränger minnet, förskönar och tränger undan det negativa. Eskapism. Du blir ofta nostalgisk över de mest innehållsrika perioderna i ditt liv men minnet måste även vara ouppnåeligt för att det ska räknas som nostalgi enligt Anna Jörngården (Sirén 2019). Den tiden jag kommer jobba kring var livsomvälvande för mig. Identitetskrisen i dåtid blir till nostalgi i nutid. Jag lär mig sakteligen att särskilja vad som är nostalgi och vad som handlar om min nuvarande osäkra framtid. Det ena kan inte uppstå utan de andra. En sorts toxisk symbios.

Skänker denna mig glädje?

Jag har börjat prata med rösterna igen. Fast vi pratar inte så mycket. Jag låter dem mest vara nära. Ta på mig. Sova bredvid mig. Ligga nakna tätt intill och svettas ikapp med morgontimmarna.

Jag var tvungen att göra mig av med saker hemma och parallellt så läste jag Marie Kondos bok *Om konsten att städa*. Hon har utvecklat en särskild teknik för att på ett hållbart och strukturerat sätt göra sig av med saker. Den går ut på att undersöka sakernas personliga värde genom att först kategorisera upp allt efter vad det är: kläder, böcker, komono (småsaker) och affektiva ting. Därefter samlar du allt på en och samma plats, lyfter upp varje enskilt objekt och ställer dig frågan: Skänker denna mig glädje? Jag blev inspirerad och valde att sätta igång, det blev ett väldigt känslösamt arbete där jag tvingades till många pauser. Kläderna är laddade med energier och historier; i många fall från just den tid som är föremål för min nostalgi. Omsorgsfullt dokumenterar jag allt som jag valt att inte spara och det är dessa kläder jag arbetat med i detta projekt. Mitt grundmaterial är de bortvalda kläderna, de som inte fick finnas kvar. Minnena jag behöver göra upp med.

Perkussion; små knackningar över bröstkorgen. Små knackningar i väntan på stora ord eller var det en suck? Jag knackar över min egna bröstkorg, kan jag höra något? Jag lyssnar men jag tror inte jag hör något. Jag lägger ut kläderna som känslökroppar, likt soldater i sjukhussängarna. Läger mitt öra tätt intill, lyssnar. Lyssnar? Perkussion; små knackningar över mina minnen och jag letar efter det eko som fortfarande håller mig kvar.

Jag väljer att under specifika perioder och med full närvaro att arbeta med kläderna. Det blir viktigt att kunna ta pauser i det känslomässiga arbetet, att ta ett steg tillbaka för att få nya perspektiv. Jag vill vara helt närvarande och låta kroppen arbeta fysiskt medan sinnet fullkomligt får vältra sig i nostalgin. Jag kliver in i sjukdomen och verkar i den. När

jag kliver ut är jag tillbaka i nuet. Min närvaro i verket, jag och mina historier, blir det medium som gör konstverket levande. Precis som läkarna under nostalgins första skede använde sig av obduktion för att förstå sig på sjukdomen (Johannisson 2001:63) vill jag öppna upp mig själv och mitt inre för att få en större förståelse för var jag varit och vart jag befinner mig idag.

Jag är tillbaka på golvet, fel golv. Jag är vaken men jag sover, jag är vaken men jag drömmer. Jag finns inte.

Jag minns när jag för första gången kom i kontakt med Marina Abramovics Performanceverk *Rhythm 10* (1973). Det verket där hon sitter med olika knivar och systematiskt hugger dem mellan sina fingrar och varje gång hon snuddar vid handen så plockar hon upp en ny kniv och kastar bort den gamla. Det vita underlaget fläckas med tiden av konstnärens blod. Jag var hänförd över hur hon plockat bort alla konstnärliga medium, varpå hon själv blev verket och jag eftersträvar samma närvaro i mitt verk.

Shibari

Under min skissprocess behövde jag utforska olika sätt att sammanfoga kläderna på. Det var svårt att sätta saxen i plaggen och istället började jag experimentera med rep för att binda ihop dem till större beståndsdelar. Jag använde mig av olika tekniker där tyngden i sammanbindingarna skapade mer hållfasthet. Ju tyngre klädbyltena blev desto hårdare snodde repen åt. Jag kunde se likheter mellan det jag gjort och japansk bondage eller så kallad *shibari*, en teknik där man på ett konstnärligt sätt binder kroppen i olika lägen.¹ Det ska frambringa både en känsla av trygghet och utsatthet. Att

---

¹ Shibari var från början en tortyrmetod på japanska fångar, de olika knoparna antydde vilken slags bestraffning de fått. Idag är bondage ett samförstånd mellan samtyckande parter där man på olika sätt förskjuter maktbalansen genom att begränsa någons rörelsefrihet.

vara omhuldad och fastbunden. Jag tyckte detta tillförde ytterligare en dimension till mina plagg. Jag binder åt min historia på ett vördnadsfullt sätt samtidigt som jag fläker ut mitt inre för andra att beskåda.

Du viskade i mitt öra att jag är den sexigaste kvinnan du någonsin träffat. I slutet av den arbetsdagen tog jag en taxi direkt till S:t Görans och bad om att få bli inlagd. De sa att suicidrisken var för låg för en inläggning. Jag gick hem och tänkte på orden du viskat till mig, de kunde ingen ta ifrån mig.

Ett av de mest betydelsefulla plagg bland de jag valde bort är en svart skinnjacka. Jag köpte den i en secondhandaffär i Hamburg för 15 euro. Det var sommaren 2007 och jag hade just tagit studenten. Innerfodret är klarrött och slitet. Jackan är av slitstarkt grovt läder, en riktig MC-jacka. Ena fickans foder har alltid varit trasigt och jag kom aldrig till att laga det. Några få stygn är allt som hade krävts för att undslippa de eviga letandet efter bortkomna småsaker. I min gestaltning har jag valt att spänna upp jackan med rep och låta den slitas åt olika håll för att på så sätt även begränsa minnenas och nostalgins rörelsefrihet. Jag har inte använt jackan på många år då den är för liten. Jackan blir en huvudkaraktär, likt ett pulserande hjärta i mitten av verket. Det kom sig naturligt inte bara för dess symboliska värde utan även för att den var ett av de plagg som var jobbigast att välja bort. Minnena är oräkneliga och en del av mig räds över att när jag gör mig av med jackan så gör jag mig av med en del av min historia. Jag väljer tillsist att laga fodret i fickan, ge jackan en sista handling av ömhet.

Min svarta skinnjacka
2022

Konstens & vävens röda varp

Jag söker olika konstnärliga kontexter att relatera mitt arbete till. Där hittar jag de två konstformerna Readymade och Sloppy craft. Readymade är vardagliga objekt satta i en konstnärlig kontext. Ett av de mest kända exemplen på dess konstform är Marcel Duchamps pissoar (Moderna museet). I mitt verk tar jag kläderna från kroppen, raderar dess funktion och sammanfogar dem för att gestalta min känsla av melankolisk nostalgi. Sloppy craft, som för mig var ett nytt begrepp, handlar om att viljan att framföra sitt budskap har större betydelse än hantverkets kvalitet. Här kommer jag i kontakt med konstnären Josh Faught som är en pionjär inom Sloppy craft. I verket *It Takes a Lifetime to Get Exactly Where You Are* (2012), en titel jag tycker harmonierar med mitt arbete, skapar han en hyllning till Aids-Quilten², där han blandar olika hantverk i ett textilt kollage. Verket går i varma toner från sandbeige till gammelrosa, och består av sammansatta banderoller av varierande storlek. Jag inspireras att själv skapa utifrån mina texter och låta den duktiga-flickans röst inom mig tystas när hon skriker om att jag måste uppvisa min hantverksskicklighet i det jag gör.

Brinn, brinn, brinn och res dig upp. Förlös mig och föd mig. Låt mig försvinna och återuppstå. Ligg kvar och dra efter andan, ligg kvar och leta efter pulsen. Hon har redan lämnat, kvar är bara skalet. Hon fanns aldrig, hon kan aldrig återuppstå, hon var aldrig min till att börja med.

Jag arbetade med skolans jacquardvävstol och det resulterade i en tre meter lång väv som blir en viktig del i verket. Medans jag väver funderar jag över det jag har beskrivit och vart jag befinner mig idag. Upplevelsen av att väva ut dessa meningar blir nästan sakral. Som i en ritual där jag befäster orden. Låter dem bli konkreta och stora. Betydelsefulla.

---

² Initiativet till Aids-Quilten skapades år 1985 av hbtq aktivisten Cleve Jones för att hedra dem som gått bort i sviterna av Aids. <https://www.aidsmemorial.org/quilt-history>

Min jacquardväv

2022

När jag arbetar med de olika delarna i verket så hamnar mitt fokus mer på komposition och harmoni: Vad behöver tillföras och vad ska plockas bort. En kreativ röst som kurerar de olika delarna. Den första väven inspirerar till ytterligare en väv, de blir varandras motsatser. Den nästan tre meter långa jacquardväven med min text har tagit veckor att sammanställa och den andra gör jag slarvigt på golvet i min ateljé. Ljusa plagg vävs samman med ett grovt svart rep. Jag repar upp en av ändarna i det svarta repet, den sprider sig likt blodådror över golvet. Mattans varp blir levande och växer samman med de andra delarna av verket. Jag lyckas skapa en brygga mellan det synbart stökiga arbetet och den delikata jacquardväven. Omsorgsfullt väljer jag att trasa upp en bit av varpen för att ytterligare sammanfoga de olika delarna.

Den svarta fanan över levt liv

Jag har sytt ihop svarta plagg, sida vid sida och det hände något med mig när jag med stora slarviga stygn sydde in min mormors svarta klänning, den hon alltid bar på begravingar. Det var inte utan känslor som jag stygn efter stygn bredde ut det svarta skynket fullt av mina upplevelser. Min historia. Lyckan, sorgen och allt däremellan. Den blev stor, svällde över, blev större och större. Jag har burit alla plagg. Nu bär de mig genom mitt examensarbete. Ryggen värkte, mina fingrar blödde och benen domnade. Jag sydde, stygn efter stygn efter stygn. I närvaro med allt det som varit och med allt det som är utom min kontroll. Jag såg hur ett plagg gick från nostalgisk minnesbärare till en del av något större. Plagget tappade sin nuvarande form och egenskap, gick från något jag skulle kunna ha burit till en del av konstverket. Klänningen upphörde att vara en klänning och blev till ett hav av svart tyg.

Jag är ömhet och du är stenskärvor. En koltrast som kraschat mot fönsterrutan. Jag kan hålla dig i min hand, känna fågelhjärtat vibrera.

Den bredde ut sig över ateljégolvet och blev till en egen varelse, en egen organism som sa till mig vad den ville. Jag lyssnade till den och lät den glida över golvet och resa sig upp för att bli till en stor fana. En fana över levt liv och döda ting. Den är hela mitt liv. Den är hela min historia och sakta höjs den och snuddar knappt marken längre. Men tyngden, hur tyngdlös den än må vara bär den tyngden av en människa. Av ett liv, av levt liv. Allt finns där i sömmarna, allt finns där i fläckarna. Den rymmer allt jag någonsin velat vara och allt jag har förkastat. Den rymmer allt som mitt hjärta någonsin orkat bära. Svärta rann ur mina minnen till ett objekt. Allt det jag burit på blev till en gestaltning av ett stort svart lapptäcke av mina bortvalda minnen.

Vissa har alltid funnits där för mig. Varit min trygghet, min sköld mot omvärlden. Såsom en stor stickad tröja jag en gång köpte på rea. Dess trygga tyngd mot min kropp var allt jag hade. I en ambulans. I ett väntrum, på en slutna avdelning. Som symbol för allt och ingenting.

Melankoli

I början av denna text förklarar jag att nostalgin gör mig melankolisk. Jag ser närmare på melankolins omfattande historia. Det betyder ordagrant svart galla som under den antika humoralpatologin innebar en obalans av vätskor i kroppen (Bergström 2003). Obalansen trodde man ledde till just melankoli, depression och galenskap. Det var ett paraplybegrepp för olika psykosomatiska tillstånd men termen förknippades även med utvaldhet, genialitet och gudomlighet (Nationalencyklopedin: Melankoli). Det är kanske just därför melankolin under århundraden har porträtteras av olika konstnärer. Där ett av de mest omskrivna verken är Albrecht Dürers grafiska tryck *Melencolia I* (1514), där man ser en bevingad kvinna stirra ut i luften omgiven av symboler. Det finns fler diagnoser som har kopplats samman med konstnärlig begåvning såsom bipolaritet. Det gick lång tid innan jag gjorde kopplingen mellan nostalgin, melankolin och bipolariteten. Men när jag väl gjorde denna koppling blev det uppenbart att jag själv har delar av de tre aspekterna inom mig och att jag lyckats porträttera detta i mitt verk. Det blev en gestaltning inte bara av den tid som flytt utan även ett slags självporträtt.

*Kanske att vi var martyrer ihop. Att kärlek som vår inte kan
existera utan svärta. Kanske var det alltid så att vi tillsist
skulle brinna upp. Att vi alltid var för vilsna för att någonsin
kunna höra ihop.*

Robert Burtons analogi *The anatomy of melancholy* (1621) är ett omfattande verk om melankoli. Läsandet, litteraturen och skrivandet såg Burton som symptom på sin melankoliska obalans men också som en form av terapi och läkning (Leandoer 2022).

Melencolia I
Albrecht Dürer 1614

”I Do, I Undo, I Redo”

Memory also played an important role in her creative process. She talked about her work as a confrontation with the past in order to achieve self-knowledge in the present. (Müller-Westermann 2015:12)

Titeln är ett citat av Louise Bourgeois och har varit ett mantra för mig genom mina år på Konstfack och i stort i livet. Jag har alltid känt mig inspirerad av hennes konstnärsskap. Bourgeois arbetade mycket med minnet och det ovanstående blockcitatet knyter an till något jag själv får insikt om under mitt arbete; jag försöker skapa kontroll. Jag är i slutskedet av många års konstnärliga studier och ovissheten inför framtiden är brutal. Så jag minns som ett sätt att kontrollera allt det som varit; från osäkerheten som födde nostalgin till att börja med till det förväntansfulla och smärtsamma slutet. Jag porträtterar en tid av sjukdom, något jag har tagit mig igenom, arbetat mig upp ifrån och bitvis lyckats befria mig ifrån, så kanske att mitt arbete är större nu än när jag startade. Förutom att gestalta melankolisk nostalgi känner jag även hopp och ord som läkning och acceptans har tillkommit i mitt arbete. Det går att förändra. Jag har klivit ut ur min svart/vita värld och befinner mig nu på en mer nyanserad plats i livet.

Jag var en kropp nu är jag en människa. Jag var en sjukdom nu är jag liv. Allt finns där i sömmarna, allt finns där i fläckarna.

Jag har funderat på vad som händer när vårutställningen är klar och det är dags att montera ner mitt verk. En del av mig vill packa ner allt i påsar och skicka iväg det till försäljning, låta kläderna skapa nya historier. En annan del av mig vill på ett högst rituellt sätt elda upp allt och sprida askan över de gotländska åkrarna och betesmarkerna. Det skulle kännas så brutalt och på samma gång så kärleksfullt.

Är jag fri nu?

Hur det slutade

Källförteckning

Litteratur

Abramovic, Marina 1998. *Marina Abramovic : artist body : performances 1969-1998*.

Milano: Charta.

Johannisson, Karin 2001. *Nostalgia: en känslas Historia*. Stockholm: Bonnier.

Kondō, Marie 2020 (2011). *Konsten att städa*. Stockholm: Bookmark.

Müller-Westermann, Iris 2015. *Louise Bourgeois: I have been to hell and back*.

Stockholm: Moderna museet.

Storr Robert och Herkenhoff Paulo och Schwartzman Allan 2003. *Louise Bourgeois*.

London: Phaidon Press

Werup, Jaques 1980. *48 dikter från Österlen*. Stockholm: Bonnier.

Artiklar

Almegård, Mats 2016. "Att skriva är att glömma". *Modern psykologi*, den 25 oktober.

<https://modernpsykologi.se/2016/10/25/att-skriva-ar-att-glomma/>

Kontrollerad: 2022-03-14

Almegård, Mats 2021. "Lyriken läker själens sår". *Modern psykologi*, den 12e augusti.

<https://modernpsykologi.se/2021/08/12/lyriken-laker-sjalens-sar-2/>

Kontrollerad: 2022-03-14

Bergström, Irja 2003. "Melankoli - sjukdom eller gudagåva?". *Läkartidningen* Nr 11

Volym 100.

<https://lakartidningen.se/wp-content/uploads/OldPdfFiles/2003/26342.pdf>

Kontrollerad: 2022-03-18

Leandoer, Kristoffer 2022. "Melankoli är en oväntat lyckosam livsstrategi". *Svenska*

Dagbladet, den 8e mars.

<https://www.svd.se/melankoli-ar-en-ovantat-lyckosam-livsstrategi>

Kontrollerad: 2022-03-18

Sirén, Bille 2019. "Nostalg kan hjälpa kroppen att komma till ro". *Dagens Nyheter*, den 24e december.

<https://www.dn.se/insidan/nostalg-kan-hjalpa-kroppen-att-komma-till-ro/>

Kontrollerad: 2022-03-31

Bild

Albrecht Dürer *Melencolia I* 1514

<https://www.metmuseum.org/art/collection/search/336228>

E-källor

Dresser, Sam 2020. "My mistress Melancholy. In *The Anatomy of Melancholy*, Robert Burton gave his life to charting a Renaissance disease both alluring and dangerous"

<https://aeon.co/essays/robert-burton-lived-and-died-for-his-anatomy-of-melancholy>

Josh Fought, *It Takes a Lifetime to Get Exactly Where You Are* (2012).

https://www.saatchigallery.com/artist/josh_faught

Marcell Duchamp *Frankrike*, 1887 - 1968

<https://sis.modernamuseet.se/objects/1276/fountain>

Nationalencyklopedin *Melankoli*

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/melankoli>

National Aids Memorial

<https://www.aidsmemorial.org/quilt-history>

Shibari

<https://www.shape.com/lifestyle/sex-and-love/shibari-japanese-rope-bondage>